

meets op hante banieren schrijven, aan, noch te duiden, dat door eenig stuk, in het Orgaan van den Bond geplaatst, ons blaasende wordt bevestigd, of dat door het opneemen van advertenties, waarin zijdelings propaganda voor de «Nieuwe Theosofie» of dergelijke, «geestelijke stroomingen van onze tijd» gemaakt wordt, onze Gereformeerde Jongelingschap buiten den kerk haar bestemming kan gedreven worden; b. besluit deze motie in onze Christelijke Pers te publiceren.

Al is de toon van deze motie misschien wat fors, toch zijn we aan dezen Ring dankbaar, dat hij aldus opkwam tegen den verderfelijken invloed, die van het genoemde Instituut uitgaat, en daartegen openlijk waarschuwt.

Ook wij zijn van oordeel, dat onze Christelijke bladen, met name een orgaan als het Gereformeerde Jongelingsblad, advertenties van zulk een aard niet moeten opnemen; vooral niet wanneer deze onder een titel worden aangeboden. Al te scherpe kritiek oefene men daarom niet, wanneer zulk een advertentie, soms in een Christelijk blad voorkomt. De redactie bemoeit zich gewoonlijk met deze advertenties niet, en de administratie is niet altoos genoeg op de hoogte om te beoordeelen, wat achter zulk een advertentie schuilt.

Natuurlijk kan een redactie of administratie niet altoos weten, welke geheime bedoelingen achter zulk een advertentie zitten, vooral niet wanneer deze onder zulk een titel worden aangeboden. Al te scherpe kritiek oefene men daarom niet, wanneer zulk een advertentie, soms in een Christelijk blad voorkomt. De redactie bemoeit zich gewoonlijk met deze advertenties niet, en de administratie is niet altoos genoeg op de hoogte om te beoordeelen, wat achter zulk een advertentie schuilt.

Maar wel had de redactie van het Jongelingsblad beter gedaan, met toen zij gewaarschuwd werd, haar leedwezen over het plaatsen van deze advertentie uit te spreken en haar lezers te waarschuwen voor het gevaar dat in dit Instituut school.

Geen verschil van opvatting.

Mr. A. J. W. van Beek Calkoen verzoekt ons om onze lezers mede te deelen, dat hij volkomen beaamt, wat we schreven over de verplichting van den Kerkeraad om bij elke kerkelijke huwelijksbevestiging na te gaan, of tegen dit huwelijk geen wettige bezwaren op grond van Gods Woord zijn in te brengen, en uitdrukkelijk aan de gemeente mede te deelen, eer de huwelijksbevestiging plaats vindt, dat zodanige bezwaren niet bestaan. In zijn referaat, merkt hij op, had hij reeds hetzelfde gezegd, want alvorens te concluderen tot het wegvallen van de woorden: Ik neem u allen tot getuigen, dat er geen wettige verhindering tegen dit huwelijk is voorgekomen, had hij voorop gesteld, dat vóór de toespraak tot het bruidspaar moet gezegd, dat de kerkeraad geen bezwaar heeft gevonden tegen de kerkelijke bevestiging van het huwelijk, welke woorden hij zelfs om het belang der zaak cursief liet drukken. Alleen om te doen uitkomen, dat de oude burgerlijke sanctie onder de nieuwe verhoudingen kan vervallen, meende hij, dat de bovengenoemde uitspraak kon achterwege blijven.

Gaarne plaatsen we deze rectificatie. We waren er ook geen oogenblik in twijfel over, dat er in dit opzicht van geen verschil tusschen den heer Van Beek Calkoen en ons sprake was, al kon wellicht een enkele uitdrukking tot misverstand aanleiding geven. Toch schijnt het ons, dat de formule, die de heer Van Beek Calkoen aangeeft, niet voldoende doet uitkomen, dat de gemeente geen wettige bezwaren heeft ingebracht. De heer van Beek Calkoen laat alleen den Kerkeraad constataren dat deze geen wettig bezwaar heeft gevonden tegen de kerkelijke bevestiging van het huwelijk. En dat nu is niet in overeenstemming met hetgeen bij de bevestiging van de ambtsdragers wordt gezegd en naar onze meening ook in het huwelijksformulier tot uiting moet komen, dat niet alleen de Kerkeraad, maar ook de gemeente zal geen bezwaren heeft, die wettig zijn. Dat nu ligt wel in de oude formule: «Ik neem u allen tot getuigen, dat er geen wettige verhindering is voorgekomen», opgesloten, en juist dat element zouden we niet gaarne missen, omdat het hier een principieel punt van ons Gereformeerde Kerkrecht geldt. De afkondiging van te voren, dat zulk een huwelijksbevestiging plaats zal hebben, aan de gemeente, dient om de gemeentelieden gelegenheid te geven bezwaren in te brengen, en daarom dient de Kerkeraad mee te deelen, dat er bij hem geen wettige bezwaren tegen deze huwelijksbevestiging zijn ingekomen. Dat de Kerkeraad zelf geen bezwaren heeft gevonden, behoeft daarentegen niet aan de gemeente te worden medegedeeld, omdat dit vanzelf spreekt, daar de Kerkeraad anders niet tot de huwelijksbevestiging zou overgaan.

Van eenig principieel verschil tusschen den heer Van Beek Calkoen en ons is derhalve geen sprake. En we twijfelen niet, of ook op dit ondergeschikt punt zal hij het met ons eens zijn. Aan de oude formule zal we overigens geenszins. Ook naar ons oordeel behoort ze weg te vallen, niet om de veranderde verhouding tusschen Kerk en Staat, maar omdat deze formule uitgaat van de gedachte, dat heel de gemeente bij de huwelijksbevestiging aanwezig is. Vroeger was dit metterdaad het geval, omdat de huwelijken toen meestal in een gewonen Dienst des Woords bevestigd werden, gewoonlijk zelfs op Zondag. Nu dit niet meer het geval is, en de gemeente weg blijft, zoodat alleen de familie en enkele vrienden er bij komen, heeft deze formule geen zin meer.

De dankzegging na het Avondmaal.

Een onzer lezers vindt het hinderlijk, dat degenen, die aan het Avondmaal hebben deelgenomen, voordat zij op hun plaats

terugkeeren, eerst een dankgebed voor zich zelf doen. Hij vraagt nu, of deze gewoonte overal in onze Kerken bestaat en of het wel betamelijk is, dat men in de Kerk zulk een «persoonlijk gebed» doet.

Wat nu de eerste vraag betreft, zoo meenen we, dat deze persoonlijke dankzegging na het Avondmaal vrijwel algemeen in gebruik is in onze Kerken. En af te keuren is deze persoonlijke dankzegging ook niet. Wanneer er maar één tafel bediend werd en dan terstond na afloop van het Avondmaal en aan den Disch zelf door den predikant de dankzegging van ons Avondmaalsformulier gelezen werd, zou er voor deze persoonlijke dankzegging geen reden bestaan. Maar dit is in onze Kerken nu eenmaal niet zoo, waar meerdere tafels worden bediend en men soms zeer lang moet wachten, totdat de dankzegging van het Formulier volgt. En dan is het volkomen te begrijpen, gelijk Dr. A. Kuyper in zijn *Onze Eredienst* opmerkt, dat men van de tafel naar zijn zitplaats teruggekeerd, behoefte heeft om nog persoonlijk God dank te zeggen. Al zal de een er de voorkeur aan geven dit eerst te doen als hij thuis is gekomen in de binnenkamer, de ander zal behoefte gevoelen om dit aanstonds te doen, en daarin moet men ieder vrij laten.

En een bezwaar tegen zulk een persoonlijk gebed in het midden der gemeente, hebben we ook niet. Wie ter Kerk gaat, is evenzeer gewoon bij den aanvang van den Dienst persoonlijk voor zichzelf een zegen te vragen, al wordt ook straks mede uit zijn naam door den Dienaar om een zegen op de bediening des Woords voor heel de gemeente gevraagd. Het een sluit het ander niet uit. Alleen is het misschien wel goed er aan te herinneren, wat Dr. Kuyper t. a. p. opmerkt, dat men niet den eisch mag stellen, dat de persoonlijke dankzegging staande zal geschieden, zoodat ieder het zien kan. Het staande bidden behoort alleen aan te geschieden, wanneer heel de gemeente saamkomt, maar wie persoonlijk voor zich zelf bidt, moet liefst niet door te gaan staan, al te openlijk de aandacht op dit gebed vestigen.

Dr. H. H. K.

Kootwijken Scholen

In hartelijken dank ontvangen Post Cheque f 5. Letter D. Rotterdam.

De J. H. HOUTZAGERS.

Leestafel.

DR. H. H. KUYPER, hoogleeraar aan de V. U. te Amsterdam, DE AARDE HET MIDDELPUNT VAN HET HEELAL.

I.

In de brochurereeks *SCHILD EN PUL*, uitgave van J. H. Kok te Kampen, en die bedoelt het verdedigen der in de H. Schrift openbaarde waarheid en de bestijding van de vijanden der Christelijke wereld, en levensbeschouwing, kreeg deze studie van 79 bladzijden, als Aflevering 8 en 9, van den jaargang 1918, een onderdak.

Met haar in haa uitschrift opgenomen hebben de heeren Redacteuren GROSHEID, DE MOOR en WILKENS weer een bijzondere gelukkige keuze gedaan, want zij beantwoorden ten volle aan de bedoeling van *SCHILD EN PUL*. Om dit laatste te doen uitkomen zal ik hier een overzicht van den inhoud geven. Daarbij zal dan tevens duidelijk worden, in welken zin de ietwat dubbelzinnige uitdrukking «de aarde het middelpunt van het heelal» door Prof. KUYPER gemeend is.

Als Gereformeerde, uitgaande van onze Belijdenis, «dat God alle dingen geschapen heeft en onderhoudt om den mensch te dienen, ten einde dat de mensch zijn God diene» (Art. XII), welke belijdenis in overeenstemming is met de Schrift, begint Dr. KUYPER in zijn te deelen met er op te wijzen, dat dit dienen ook geldt voor de sterrenwereld. Iets waaruit dan volgt, «dat God in zijn schepping deze aarde met den mensch als middelpunt in het heelal heeft gesteld», waarbij wij dan bepaaldelijk hebben te denken aan wat KUYPER elders in zijn studie noemt het *sterrenheelal*. Als gereformeerde theoloog wijst hij er dan tevens op, dat ook in het eeuwig raadsbesluit Gods de aarde en de daarop wonende menscheit een centrale plaats inneemt. Verder in zijn eerste deel heeft hij het dan over de verandering van ons wereldbeeld sedert het astronomisch stelsel van PROCLUS door dat van COPERNICUS, waarvan ook hij de juistheid erkent, is vervangen en waardoor wij onze aarde thans bezien in stee van astronomisch middelpunt, als een der planeten, en zelfs niet een der grootste, die zich om onze zon bewegen.

In verband hiernaast komt hij dan tot de na COPERNICUS door sommige geleerden en vooral door FONTENELLE in (1686) gewaagde onderstelling, dat niet alleen onze planeet, maar ook andere planeten, wijl als door zonnen verlicht, bewoonde werelden zijn. Een onderstelling, die nog gestrekt werd sedert DARWIN's hypothese der mechanische revolutie ook tot de sterrenwereld werd toegepast; men op de planeet MARS zijn «kanalen» meende te hebben ontdekt; en die in onzen tijd door de ASTRONOMIE POPULAIRE van FLAMMARION schielik tot een dogma is geworden. Een dogma waarop de hedendaagse THEOSOFIE, deze hurling van Onzinnichheid, dat het SPIRITISME, dat erger zenuwig dan alcohol, gaarne voortbouwt.

En zoo is er dan, voorzover de onderstelling van meerdere door menschen bewoonde werelden» ook onder Christenen doordrongen vaak een conflict, een botsing in hun bewustzijn ontstaan tusschen geloof en wetenschap. «In Antithese waarbij geen synthese mogelijk is. Voor velen toch is, zooals KUYPER schrijft: «Het Bijbelgeloof aan een aarde, die het middelpunt van het heelal is, reeds lang verouderd en door de wetenschap weggeloopt».

De bedoeling met zijn geschrift is nu, «dit Bijbelgeloof voor de vierschaar van de wetenschap te rechtvaardigen» (p. 10).

Alvorens hier echter toe overtegaan, laat hij in dit zijn eerste deel een drietal opmerkingen voorafgaan.

De eerste opmerking is, dat men moet onderscheiden tusschen de *FEITEN*, die de wetenschap als vrucht van waarneming aan het licht heeft gebracht, en de *onderstellingen* of *HYPOTHESEN*, welke dienen om deze feiten te verklaren.

Tot die feiten, welke ook voor hem vast staan, rekent hij dan, dat de aarde niet het astronomisch middelpunt is van het heelal, maar een der planeten die om de zon wendelen, en dat de zon zelf weer een der vele sterren is, waarvan menig een haar in glans overtreft.

Deze FEITEN acht hij allerminst in strijd met de Schrift. Wel heeft men dit aanvankelijk gemeend, toen men de Schrift te veel als een handboek voor astronomie beschouwde, wat zeker niet is» (p. 11). Maar dit berust op een misverstand. «Poëtische schilderingen als in het boek Job en Psalmen mag men evenmin in letterlijken zin opvatten, als op grond van andere teksten, zooals Jozua 10: 12 en 13 en Jozua 38: 8, (hier op p. 11 sloop hij deze teksten een drukfout in, en kwam er te staan Joz. 10: 11 en Joz. 35: 10) beweren, dat volgens de Schrift de aarde stil staat en de zon om haar draait, en daarom het zoogenoemde Copernicaansche stelsel met de Schrift in strijd is». Onomwonden erkent Dr. KUYPER dan ook, dat dit «de Schrift als een wetenschappelijk handboek beschouwen, om onze astronomische verhouding der sterren te leeren kennen», «de fout is geweest waaraan niet alleen de Roomsche Kerk, maar evengoed een LUTHER en een MELANCHTHON en ook onze eigen vaders, zooals bijv. een VORTIUS en een BRAKEL, zich schuldig hebben gemaakt». En hij voegt er aan toe, dat de Schrift is de openbaring Gods tot onze zaligheid en zij, voor zoover zij zich uitsluit over astronomische verhoudingen, «dit doet in de menschenlijke taal, naar de mate der kennis die destijds bij de menschen gevonden wordt, en in de voorstellingen aan het naief realisme ontleend, dat de dingen meent werkelijk te zijn, zooals wij ze zien». Iets waarvoor hij dan, onder meer, verwijst naar Hand. 27: 27 «het land dat naderd». Van een strijd tusschen wetenschap en Schriftgeloof is, alzoos besluit hij, tusschen de feiten der eene en de openbaring der andere geen sprake.

Anders staat het met de *hypothese* der wetenschap en de Schrift. En tot deze hypothese rekent hij dan, «dat de voorstelling der Schrift, dat God alleen op deze aarde een menscheit geslacht schiep, onjuist is, omdat er vele bewoonde werelden in het heelal zijn» (p. 12).

Van een vaststaand resultaat van wetenschappelijk onderzoek is, zooals de auteur hier beweert en later aantoon, althans tot dusver, echter geen sprake.

De tweede opmerking is, dat heel de SCHEPPING ONZES HEEREN OSS PREDIKT, dat de INNEELIJKE EN GEESTELIJKE WAARDI DER DINGEN NIET BEPAALD WORDT DOOR DE MASSALITEIT VAN HUN GEWICHT OF DE GROOTTE VAN HUN OMVANG, MAAR DAARMEDE VEELKEER IN OMGEKEERDE VERHOUDING STAAT. Deze opmerking staat in verband met de *hypothese* dat, wijl het een feit is, dat de aarde niet het astronomisch middelpunt van het sterrenheelal is, zij daarom ook niet de eenig bewoonbare ster zou zijn.

Met tal van voorbeelden, onttomen aan de an-organische natuur, de dierenwereld en de menschenwereld, wordt dan de omgekeerde verhouding tusschen materiele massaliteit en geestelijke waarde aangetoond en in verhouding toegepast ook op de sterrenwereld.

Zich voorafloos beperkend tot ons zonnestelsel, verwijst KUYPER naar het feit, dat niet op de zon, maar alleen op de aarde gevonden wordt dat hogere, rijk leven, dat in plant en dier zich openbaart en in den mensch zijn hoogste voltooiing vindt. «Niet de aarde is er om de zon, maar de zon is er om de aarde. Zij dient om op deze aarde, door licht en warmte, het leven mogelijk te maken», p. 17. En daarmee is aangetoond, dat onze aarde wel niet het astronomisch, maar toch het geestelijk middelpunt is en, wijl het geestelijke zooveel hogere waarde heeft dan het stoflijke, de meerdere is.

De auteur voorziet hier echter een bedenking en wel deze:

Al is ook aangetoond voor ons zonnestelsel, dat het geestelijk middelpunt op de aarde ligt en onze zon haar doel vindt in de aarde en in het op die aarde wonend menscheit geslacht, toch geldt dit nog niet van andere zonnestellen en dewijl de meeste van deze zonnestellen zoover van ons afstaan, dat ze met onze aarde in geen het minste verband kunnen staan, is de gedachte, dat deze sterren geschapen zouden zijn om de aarde en de op deze aarde wonende menscheit te dienen, al te dwaas!

Deze bedenking geeft hem dan aanleiding tot zijn derde en laatste opmerking, dat eenzijdig de Schrift ons ongetuigd leert, dat niet alleen onze zon maar ook de andere sterren door God gegeven zijn om den mensch (Gen. 1: 14) en anderszins de bewering, dat deze sterren voor ons geheel DURELOOS zouden wezen, nu ook geleken is niet juist te zijn.

Dit laatste wordt dan nader aangetoond, nadat voornog we overholven wordt erkend, dat vroeger het verband tusschen ons en de sterren overduidelijk werd. Iets waarbij zowel het «Fatum astrale» als het in een «zonverduistering» of «het verschijnen van 'n komeet» voorboden van oorlog of pestilentie zien, als «dwaas bijgevoel» wordt gemengd.

Dan, al mag men dit verband niet overdrijven, dat er een verband is tusschen ons en de sterrenwereld, is zeker, en daarvoor verwijst Prof. KUYPER dan naar drieërlei. Voor eerst naar het aesthetische doel, dan naar het chronologische, en eindelijk naar het praktische of het op het handelen, bepaaldelijk naar de zeevaart betreft, betrekking hebbend doel dat de sterrenwereld voor ons heeft.

Dit drieërlei doel maakt echter slechts het zijdelings nut, dat de mensch uit de beschouwing van de sterrenwereld trekt. Maar niet wordt verzuimd te wijzen op den rechtstreekschen invloed dien de sterren op onze aarde, als woonplaats van den mensch, hebben.

En daartoe wordt dan verwezen naar de jongste ontdekkingen op het gebied van het licht, waardoor gebleken is, dat het niet alleen licht om warmte te verspreiden, maar ook om de chemische werking, die er van uitgaat. Een chemische werking, die niet alleen uitgaat van voor ons oog waarneembare lichtstralen. Een chemische werking die negatief is, bij haar doodden van bacteriën en bacillen, maar ook positief bij het zich assimileren of in zich opnemen van an-organische stoffen door de planten, en welke an-organische stoffen eerst dus opgenomen door de planten, tot voedsel kunnen dienen van dier en mensch.

Met gegevens ontleend aan WALLACE'S MANS PLACE IN THE UNIVERSE, komt Dr. KUYPER dan tot het resultaat, dat «zonder plantengroei mensch noch dier zouden kunnen leven en hoe voor het plantenleven het licht onontbeerlijk is», en alzoos de voorstelling, alsof de aarde alleen in verband zou staan met ons zonnestelsel, maar de sterrenhemel daarbuiten voor haar geen doel zou hebben, onhoudbaar is gebleken» (p. 22 en 23).

Met een waarschuwing tegen die valsehe teleologie, waarbij de mensch eenzijdig gesteld wordt als het doel waarop alles betrekking heeft, en ook vergeten wordt dat de eere Gods het einddoel van Zijn Schepping is, wordt dit eerste deel van de studie besloten. (p. 27).

In Studie, die, al is zij ook niet van een vakman, vrucht is van nauwkeurige kennisneming der nieuwste vakliteratuur, en daarbij, zooals van dezen historicus ook niet anders te verwachten was, blijken gevend van wetenschappelijke eerlijkheid. In Studie voor velen ook onder ons, en ik denk weer aan de jongeren, tot sterking van hun Schriftgeloof van zoo groote importance, dat ik haar met hartelijke sympathie hier een ietwat uitvoerige bespreking ten volle waard acht.

Daarom over haar tweede en derde deel een volgend maal.

G.

Voor Kinderen.

AAN VRAGERS.

Maaike. — Tweede en derde persoon. — De zeven planeten. — De ballingschap. — Haneboek.

N. N. te S. vraagt, te willen melden, of de naam Maaike wel een Hollandsche naam is, en zoo neen, van welken naam «Maaike» afkomstig is.

De naam Maaike komt, zegt hij, in den Alblasserwaard en in de omgeving van Gorinchem meermalen voor. Wij vinden den naam als naam niet mool, en zouden gaarne weten, of niet tot de oorspronkelijke spelling moet worden teruggegaan, waarom wij gaarne de hierboven gevraagde inlichtingen van UED. tegemoet zien met uw taalkundig advies, dat wij op hoogen prijs stellen.

Tot antwoord diene, dat Maaike wel degelijk een echt Hollandsche naam is, en voor Nederlandsche meisjes zelfs veel gepaster dan Corrie, Betsy en al zulke uitlanders. Maaike komt van Maria, met het achtervoegsel «ke» dat hetzelfde is als je. Maaike staat dus gelijk met Mietje of Marijke, en is alleen op vele plaatsen verouderd, gelukkig niet overal.

Vroeger was de naam vrij algemeen. Bekend is in Friesland Maaike-meu, dat is tante Maaike. Met dezen naam duidde men aan de bij vele benimde vrouwe Maria Louise van Hesse—Cassel, echtgenote van den Prins van Nederland. Er is dus geen enkel bezwaar om den naam Maaike te gebruiken. Hij verdient zelfs in vele gevallen de voorkeur.

Hoe moet het toch zijn? vraagt W. S.

«U hebt mij geschreven» of «U heeft mij geschreven».

«U zijt wel vriendelijk» of «U is wel vriendelijk».

Of is het allebei goed en wat is dan het beste?

«U komt at van het oude Uw Edelheid, later verkort tot UEdel, UE, en eindelijk tot U».

Uw Edelheid is natuurlijk derde persoon, en van daar dat het zijn moet: «U is», «u heeft» (door «persoon» wordt hier verstaan het werkwoord met ik, jij, hij en hun eenvoudigen b.v. ik ben, jij zijt, hij is). De vraag komt hierop neer: Zal men na «u» den tweeden of den derden persoon gebruiken?

Nu is echter «u» in de plaats getreden van «jij», dat in de spreektaal bijna niet meer voorkomt. Zoo beschouwd kan men bij «U» zeer geschikt den tweeden persoon gebruiken, en zeggen: «u hebt», «u zijt». Dit is niet alleen zeer begrijpelijk maar heeft ook het voordeel dat het goed is voor enkelvoud en meervoud beide. De derde persoon laat zich hier alleen in het enkelvoud gebruiken. Men kan niet zeggen: «vrienden u is (of u zijn) tevreden, maar wel «zijt tevreden». Dat is dus altijd bruikbaar en daarom verkieslijk.

P. heeft ergens het volgende gelezen:

«Het heele gezelschap bracht daarna een bezoek aan een watergrag, die een elk vertelde onder welke der zeven planeten hij geboren was». Wat wordt hiermee bedoeld.

Oudtijds meende men dat de aarde in het middelpunt van het heelal stond. Om haar heen draaiden de zeven planeten.

Dit waren:
De Zon.
De Maan.
Mercurius.
Venus.
Mars.
Jupiter.
Saturnus.

Eik mensch, zoo geloofde men, was geboren onder een der planeten, dat wil zeggen, dat deze op zijn leven en lot invloed oefende. Vandaar dat de waargeggers trachtten te bepalen onder welke planeet iemand geboren was, en daaruit hun voorspellingen opmaakten. Was iemand geboren onder Mars, den god van den strijd, dan zou hij krijgshaftig zijn, onder Jupiter machtig enz.

Dat hieronder veel bedrog en dwaasheid liep is licht te begrijpen. Maar nog altijd zijn er veel menschen die er aan gelooven. In Gods Woord worden zulke dingen uitdrukkelijk verboden.

In Ezra 3 vs. 11, 12, 13 staat, schrijft W. W.: En zij zongen bij beurten, met den Heere te loven en te danken, dat Hij goed is, dat Zijn weldadigheid tot in eeuwigheid is over Israel. En al het volk juichte met groot gejuich, als men den Heere loofte over de grondlegging van het Huis den Heeren.

Maar vele van de priesteren, en de Levieten, en de hoofden der vaders, die oud waren, die het eerste Huis gezien hadden, dit Huis in zijn grondlegging voor hunne oogen zijnde, weenden met luider stem; maar velen verbleven de stem met gejuich en met vreugde.

Zoodat het volk niet onderkende de stem van het gejuich der vreugde van de stem des weens van het volk; want het volk juichte met groot gejuich, dat de stem tot van verre gehoord werd.

Als ik nu goed reken, zegt hij, moeten de jongsten van hen die klaagden twaalf jaar of daaromtrent zijn geweest. Hun getal kan dus niet groot geweest zijn. Toch staat er dat het weenen en het juichen ongeveer even sterk waren.

Laat ons zien hoe het staat.

Nebocadnesser, koning van Babel, voerde omstreks 600 vóór Christus oorlog tegen Juda. Na zijn eerste overwinning bracht hij een aantal aanzienlijken uit Juda over naar Babel. Onder deze waren Daniel en zijn drie vrienden. Dit was de eerste wegvoering. In het geheel zijn er drie geweest.

Bij de tweede moesten duizenden handwerkers, Kardeën verlaten voor Babel.

De derde wegvoering omvatte bijna al die nog in Kanaän over waren.

Nu wordt de zeventigjarige ballingschap beschouwd te beginnen met de eerste wegvoering in 606 vóór Christus. Toen het volk in 536 terugkeerde moesten die van de eerste wegvoering minstens 80 jaar oud zijn, om zich wat van den tempel te herinneren. Maar die van de laatste wegvoering konden bij hun terugkeer 60 jaar oud en daarboven zijn, zij konden zich den eersten tempel best herinneren. Want die is eerst verwoest bij de derde wegvoering. Er waren dus tamelijk velen die konden weklagen over de verloren heerlijkheid van den eersten tempel, dien zij zich nog uit aanschouwen herinnerden. Alleen de jongere geslachten konden geen vergelijking maken.

Een vraag over het «Haneboek» meen ik reeds vroeger te hebben beantwoord. Nu kortelijk dit: Het Haneboek was een schoolboek, waaruit de jeugd spellen en lezen leerde. Het ontleende zijn naam aan het prenten van een grooten haan op den titel, die ook in andere boeken voorkomt.

Onder den haan stond het volgende versje:

De haan verkondigt 's Heeren dag,
Heeft in zijn huisgezin ontrag.
Hij roept een ieder vroeg aan 't werk,
En Zondag naastig naar de kerk.

HOOGENBIJK.

Buitenland.

Duitschland. Bij de verkiezingen voor de nationale vergadering.

Het is te denken dat in Duitschland, nu de republiek in plaats van de monarchie getreden is, de hand aan den ploeg geslagen wordt om roovert doelmijk de nadeelen, die uit den veranderden toestand voor de Kerk kunnen voortvloeien, af te weeden. Scheiding van Kerk en Staat was reeds aan de orde vóórdat de revolutie tot stand kwam. Maar nu is te vrezen dat deze op een manier zal tot stand komen, die de Kerk in haar beweging zal belemmeren. Konden de leiders der kerk naar tot het besluit komen: wij aanvaarden het beginsel van de Vrije Kerk. Doch nog steeds blijft men in toonaangevende kringen het denkbeeld van de Volkskerk vasthouden, waarin ook, maar niet uitsluitend, plaats zal zijn voor hen die hare belijdenis beaamt. Daaruit is te verklaren dat de Opperkerkeraad en de permanente Commissie der Algemeene Synode, toen het ging tegen de verkiezingen voor de Nationale vergadering die over de bestuursvormen der republiek zou hebben te beslissen, eischte dat alle Evangelische mannen en vrouwen tegenover de politieke partijen de volgende «Forderungen» zouden laten gelden:

10. Vrijheid van Godsdiensbetuigen en volle bewegingsvrijheid voor de Evangelische Kerk; 20. dat er overleg zal gepleegd worden tusschen de organen van de Kerk en die van den Staat voorzover er een verandering gemaakt wordt in de verhouding die er tusschen Kerk en Staat tot hertoe bestaan heeft; indien deze niet plaats heeft, zal er een «Kulturkampf» ontstaan, waarvan de gevolgen niet zijn te overzien; 30. dat de Kerk als een publiekrechtelijk lichaam zal erkend blijven, en dat haar dienstengevolge het recht zal gewaarborgd zijn om belastingen te heffen; dat zij in het bezit zal blijven van haar vermogen en zij voldoende schadeloos gesteld wordt, indien zij geen geld meer uit de Staatskas zal verkrijgen; 40. dat hoe ook de verhouding tusschen Kerk en Staat geregeld wordt, een openbaar schoolwezen staatsrechtelijk gegrond op het fundament eener Christelijke vorming en opvoeding, en waarbij niet daarnaast Evangelische Godsdiensonderwijs gegeven wordt; een openbaar onderwijs waarvan het middelpunt een Godsdiensloze zedeleer is; ontbrekend en verderfelijk moet genoemd worden voor de grondslagen der Duitse cultuur; tenslotte, dat de Theologische faculteiten als noodzakelijk voor een alle wetenschappen omvattende Hoogeschool bestaan blijven.

De dreiging met een «Kulturkampf» is opmerkelijk. Rome heeft zulk een strijd eenmaal gevoerd met het gevolg, dat de rechten en vrijheden der Roomsche kerk in Duitschland, die door de z.g. Meiwetten waren aangerand, door den Staat moesten erkend worden. Doch de Roomsche Kerk vormde een eenheid en kon daardoor een kracht ontwikkelen, welke tenslotte een Bismarck noodzaakte om te capituleren. Doch deze ontbrekt juist in de Evangelische Kerk. Zij is jammerlijk verdeeld, en het besef dat zij zich als vrije kerk op het fundament der belijdenis heeft te reformeeren, waardoor zij wel klein worden, maar aan innerlijke kracht winnen zou, schijnt maar te veel te ontbreken.

Gemengd Nieuws.

Stemming over behoud van Godsdiensonderwijs. Volgens de Rhein-Weist, Zeitung van 6 Jan. II. werd te Buer-Waasel een stemming gehouden over de vraag, of men het Godsdiensonderwijs op de scholen wenscht te behouden of niet. 179 stemmen werden uitgebracht voor scholen zonder Godsdiensonderwijs, terwijl 703 anders zich voor scholen met Godsdiensonderwijs verklaarden. Dit is des te merkwaardiger, omdat het grootste deel der bevolking tot de socialisten behoort. Het grootste deel van hen die het Godsdiensonderwijs niet door de school wenschten gegeven te zien, spraken uit, dat ze wel Godsdiensonderwijs verlangden, doch alleen door de Kerk. Mocht de stemming overal in Duitschland aldus zijn!

WISCKEL.

Officiële Berichten.

Vrije Universiteit.

Men schrijft ons: Werken, voortdurend werken, en op allerlei geoorloofde wijze werken, is thans zaak.

Besproken werd op de laatst gehouden Jaarvergadering, dat niet mocht worden gerust voor de contributie tot f 150.000 per jaar was gekomen. Thans zijn we aan de f 40.000 toe.

En wij gaan voortuit, hard voortuit, maar nog niet genoeg voortuit, om over voldoende inkomsten te beschikken. Het aantal hoogleeraren klimt en de uitgaven voor honoraria en voor de kosten stijgen.

Dank zij 's Heeren zegen, de bereidwilligheid der vrienden en de krachtige actie van de comité's, correspondenten en agenten, is in dit jaar de contributie met ruim f 1200 vooruit gegaan. Grootingen ging weer vooruit. In de maand Februari werd dat het werk op nieuw aangepakt en de eerste week werd de contributie met f 493 en de tweede week met f 268 verhoogd.

Het comité te Groningen stelde den heer van der Blom aan, door wien deze provincie, straks wellicht ook Drenthe en misschien Overijssel, zal worden bewerkt.